

Arrest

nr. 294 801 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat C. DESENFANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 december 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 maart 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent een moslim van Arabische afkomst. U bent geboren in Karbala op (...) 1993. U bent gehuwd en daarna gescheiden in 2018. U heeft een zontje dat geboren is op 15 juli 2016. U zorgde samen met uw moeder voor uw zontje. U werkte als patissier.

Uw toen driejarige zoon is op 20 juli 2019 verdwenen toen hij aan het spelen was. U heeft dat dezelfde dag aangegeven bij de politie. De dag nadien, 21 juli 2019, werd duidelijk dat uw zoon ontvoerd werd. U kreeg immers een bericht via WhatsApp waarin stond dat u 20 000 dollar moest betalen als u uw zoon wilde terugzien. U kreeg hiervoor een week. U stuurde een bericht terug naar de ontvoerders en iets later kreeg u ook uw zoon zelf te zien via een videocall. U stuurde de ontvoerders daarna een bericht om aan te geven dat u het bedrag dat werd geëist klaar had. De volgende dag, op 22 juli kreeg u een bericht, waarbij werd aangegeven waar u de 20 000 dollar moest deponeren en wanneer. In de morgen van 23 juli 2019 deponeerde u het geld in een container. Rond de middag werd u door de politie opgebeld waarbij u werd gemeld dat uw zoon in een park werd teruggevonden. U weet niet wie verantwoordelijk was voor de ontvoering van uw zoon en u weet ook niet waarom uw zoon werd gevisieerd. Na de ontvoering werd uw zoon, die in shock was en reeds gezondheidsproblemen had, anderhalve maand behandeld door een psychiater. Nadat u geld voor de reis had ingezameld, uw visum in orde werd gebracht en u uw tickets had gekocht, vertrok u op 26 september 2019 samen met uw zoon uit Irak. Via onder meer Turkije, Griekenland, Albanië, Kosovo, Servië, Roemenië reisde u naar België waar u op 14 juli 2020 aankwam.

Op 4 augustus 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart (origineel), de identiteitskaart van uw zoon (origineel), uw nationaliteitsbewijs (origineel), uw woonstkaart (origineel), uw echtscheidingsakte (origineel), bewijzen van medische testen van uw zoon die werden uitgevoerd in Irak (origineel), medische documenten van uzelf (origineel), medische documenten van uw zoon (origineel), een politierapport van uw vermiste zoon (origineel) en een politiedocument dat bepaalt dat uw zoon werd teruggevonden (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit een mail van uw advocaat van 13 oktober 2022 waarin wordt verwezen naar medische stukken (zie documenten in het administratief dossier en document nummer 4) blijkt immers dat u aan een ernstige depressie lijdt, en u symptomen van vermijding, opdringerigheid en waakzaamheid vertoont. Uw advocaat vroeg in haar mail van 13 oktober 2022 in het bijzonder dat u zou worden gehoord door een protection officer die getraind wordt op kwetsbaarheidsfactoren en uw advocate kondigde ook aan dat u regelmatig extra pauzes zou vragen gedurende het onderhoud. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u wel degelijk gehoord door een protection officer met ervaring in het horen van verzoekers om internationale bescherming met kwetsbaarheden. Uit het gehoorverslag van het persoonlijk onderhoud is ook duidelijk af te leiden dat er duidelijk werd gecommuniceerd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat er indien nodig pauzes kunnen worden gevraagd en dat er ook effectief regelmatig pauzes werden genomen. Bovendien werden sommige vragen die gesteld werden aan u door de protection officer ook regelmatig herhaald om u in de mogelijkheid te stellen uw asielrelaas duidelijk naar voor te brengen. Er werd u ook geduldig bevraagd naar de chronologie van de feiten uit uw asielrelaas zodat die overzichtelijk zouden zijn. We moeten dan ook vaststellen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud zonder problemen is verlopen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nergens dat u niet in staat zou geweest zijn om te antwoorden op de vragen van de protection officer, noch dat u niet over de nodige capaciteiten zou beschikken om op zelfstandige en functionele wijze uw relaas uiteen te zetten. Bovendien bracht u op het einde van het persoonlijk onderhoud ook duidelijk naar voor dat u het CGVS alles heeft kunnen vertellen, dat de vragen duidelijk waren voor u en u de tolk ook goed begrepen heeft. Uw advocaat, die de mogelijkheid kreeg opmerkingen toe te voegen op het einde van het persoonlijk onderhoud, heeft ook niet aangegeven dat het interview niet goed zou verlopen zijn. Er werden bovendien ook geen opmerkingen geformuleerd bij de notities van het persoonlijk onderhoud binnen de daarvoor voorziene termijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat er na een eerder ontvoering van uw zontje opnieuw iets met uw zontje zou gebeuren bij een terugkeer naar Irak. U vreest voor uzelf dat u niet zou gerustgesteld worden, tenzij u de dader van

de ontvoering zou kunnen vinden. En u vreest dat het een gevaarlijk parcours is om naar die daders op zoek te gaan. U denkt dat u zelf uw leven in gevaar zou brengen.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal dagen dat uw zoon werd ontvoerd, het centrale punt in uw asielrelaas. Bij DVZ verklaarde u dat uw zoon voor 6 dagen werd ontvoerd (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Bij het CGVS daarentegen beweerde u dat uw zoon gedurende 3 dagen werd ontvoerd (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 5). Hiermee geconfronteerd gaf u het volgende aan: 'Ik had de officiële documenten niet in de hand. Ik gaf ongeveer de data en de periodes. En ik zei tegen de dossierbehandelaar 'ongeveer' en ik was niet zeker (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 5) .' Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Er is toch een groot verschil tussen een ontvoering van 3 dagen en een ontvoering van 6 dagen. U wordt verondersteld ook zonder documenten te kunnen aangeven hoeveel dagen uw zoon werd ontvoerd. Dit betreft immers de kern van uw asielrelaas. Rekening houdende met het beperkt aantal feiten in uw asielrelaas moet u in staat worden geacht die op een coherente manier weer te geven. U werd dan ook met die opmerkelijke tegenstrijdigheid een tweede keer geconfronteerd. U verklaarde toen dat u verward was tussen de periode die de daders u gaven, met name een week, om het geld voor uw zoontje te betalen en de echte periode van ontvoering (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 19). Ook deze verklaring is bezwaarlijk een verschoning voor uw onvermogen om het aantal dagen dat uw zoon werd ontvoerd te kunnen weergeven. Dit is louter een ad hoc verklaring achteraf en vormt immers nog steeds geen aanvaardbare uitleg waarom u bij DVZ heeft verklaard dat uw zoon voor precies 6 dagen (geen week) werd ontvoerd. Bovendien is uw bewering dat u verward was en dat u daardoor foutieve informatie gaf toch wel vrij onaannemelijk gezien het verslag van uw verhoor bij DVZ wel degelijk werd voorgelezen in het Arabisch, een taal die u machtig bent, u heeft dat ook bevestigd voor het CGVS (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 2-3), en u dan bijgevolg al twee keer dezelfde fout zou moeten hebben gemaakt. Uw opmerking dat u het verslag van DVZ meekreeg in een andere taal en u dit niet heeft kunnen laten vertalen doet daar geen afbreuk aan (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 3). Voorgaande vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u in opdracht van de ontvoerders van uw zoon het gevraagde geld in de container moest plaatsen. U beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in eerste instantie dat u het precieze uur niet herinnert van wanneer u het geld moest deponeren. U verklaarde dat dit in het bericht van de ontvoerders zou hebben gestaan (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 12). Het is dan wel bijzonder frappant dat u wat later tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde dat er geen specifiek uur was opgegeven voor wanneer u het geld moest deponeren. Dat moest in de ochtend gebeuren, zo beweerde u (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 17). Bovenstaande vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Bovendien dient toch opgemerkt te worden dat het wel heel onaannemelijk is dat uw ontvoerders u zomaar gevraagd zouden hebben het geld te deponeren in een container in de ochtend zonder u een specifiek uur op te geven.

Ten derde moeten we vaststellen dat u niet in staat blijkt op een consistente manier weer te geven wanneer uw zoontje ongeveer werd teruggevonden. U beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS tijdens uw vrij asielrelaas dat uw zoontje "een paar uur" na het deponeren van het geld werd teruggevonden door de politie (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 9). Verder in het persoonlijk onderhoud wordt dat op de expliciete vraag van de onderzoeker "vier tot zes uur" na het deponeren van het geld (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 17). Bij de DVZ had u zelfs beweerd dat het geld in de container werd geplaatst en dat uw zoon "acht uur" later werd teruggevonden door de politie (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Het is toch wel bijzonder verwonderlijk te noemen dat u er niet in slaagt het moment waarop u zoontje werd teruggevonden ten opzichte van het moment dat de ontvoerders werden betaald bij benadering en consistent weer te geven. We kunnen het terugvinden van uw zoontje immers bezwaarlijk omschrijven als een detail in uw asielrelaas. Zodoende wordt u geacht in staat te zijn dit toch bij benadering en zeker consistent weer te geven. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde merken we op dat u er ook niet in slaagt over het moment waarop u reageerde op het eerste bericht van de ontvoerders consistente verklaringen af te leggen. U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS eerst aan dat u 'twee uur later' reageerde op het eerste bericht van de ontvoerders (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 9). Wat verder tijdens het persoonlijk onderhoud wordt dat dan 'vrij onmiddellijk' en 'binnen het uur' (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 10).

Ten vijfde moet het CGVS u erop wijzen dat u bij DVZ verklaarde dat u op 21 juli 2019 werd opgebeld door de ontvoerders en er geld werd geëist (CGVS-verklaring, vraag 5) en dit terwijl u op het persoonlijk

onderhoud bij het CGVS duidelijk heeft aangegeven dat u op 21 juli 2019 eerst een WhatsApp-bericht kreeg van de ontvoerders waarop u eveneens een WhatsApp-bericht terugstuurde en dit dan weliswaar werd gevolgd door een heel korte videocall waarin niets werd gezegd door de ontvoerders en enkel uw zoon drie of vier minuten werd getoond, waarop u opnieuw reageerde met een bericht. U werd op die dag dus helemaal niet opgebeld door de ontvoerders, meer nog, u heeft op geen enkel moment de ontvoerders zelf gehoord en heeft enkel gecommuniceerd met hen via berichten, met uitzondering van de korte videocall waarin niets werd gezegd door de ontvoerders (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 10-12). Deze vaststelling draagt nog verder bij aan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte willen we u er ook op wijzen dat u inconsistente verklaringen aflegde over het verbod opgelegd door de ontvoerders van uw zoontje om met de politie te spreken. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de ontvoerders u duidelijk hadden gemaakt dat als u met de politie zou praten, ze uw zoon zouden doden (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Bij het CGVS vertelde u daarentegen dat de politie niet werd vernoemd. Op de vraag van het CGVS of er iets specifiek over het contacteren van de politie werd gezegd antwoordde u het volgende: 'De politie werd niet als dusdanig vernoemd. Want in Irak hebben we andere partijen die veel sterker dan de politie zijn. We hebben politieke partijen en de fracties, die machtiger dan de politie zijn. De ontvoerders bedoelden echt niemand in het algemeen (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 15).' Dit is geen verschoning voor de vaststelling dat u bij DVZ expliciet zei dat de politie wél werd vermeld, terwijl u dat later bij het CGVS ontkende. Opnieuw moeten we inconsistenties vaststellen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang brengen.

Het CGVS besluit dat bovenstaande vaststellingen, alles samen genomen, en rekening houdende met de hoeveelheid ervan en rekening houdende met het feit dat de vaststellingen toch kernaspecten van uw heel beknopt asielrelaas betreffen (hoe lang uw zoon werd ontvoerd, de afspraken over het betalen van het losgeld, de tijd tussen het betalen van het losgeld en het moment waarop uw zoon werd teruggevonden, de tijd die u nam om te reageren op de ontvoerders en de dreigementen die door de ontvoerders zijn geuit), de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig onderuit halen.

Ten slotte dient nog te worden vervolledigd dat uit de medische documenten in het dossier sowieso niet kan worden afgeleid dat uw psychologische problemen (depressie en symptomen van PTSD) een dergelijke invloed hebben op uw cognitieve vermogens in die mate dat zij u zouden verhinderen om een coherent en consistent relaas uiteen te zetten. Wat betreft de loutere vermelding in het medisch attest dd. 23/10/2020 dat u concentratieproblemen zou hebben, dient te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden besloten dat u niet in staat zou zijn om de kernaspecten van uw relaas op een coherente wijze te vertellen. De psychologische problemen die u zou kennen, kunnen dan ook niet worden gezien als een eventuele verschoning voor de diverse manifeste tekortkomingen in uw relaas.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw zoon, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, en uw echtscheidingsakte attesteren enkel uw identiteit en die van uw gezin die niet ter discussie staat. De bewijzen van de medische testen van uw zoon die werden uitgevoerd in Irak zijn, alhoewel heel moeilijk leesbaar, inderdaad een mogelijke indicatie dat uw zoon consultaties bij een oftalmoloog, een neurochirurg en een psychiater heeft ondergaan. Deze medische documenten vermogen echter niet een link of causaal verband te leggen tussen de medische aandoeningen van uw zoon en de door u beweerde feiten. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin vastgestelde verwondingen of aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter sowieso nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin verwondingen werden opgelopen of waarin een of meerdere aandoeningen tot stand kwamen. Wat betreft de verwijzingen naar de ontvoering van uw zoon in deze attesten, dient te worden opgemerkt dat deze duidelijk gebaseerd zijn op uw verklaringen. In dit verband is het overigens opmerkelijk dat één van de attesten van uzelf die in België werden bekomen, het attest van 9 juni 2021, stelt dat u zou hebben verklaard dat uw broer en zijn gezin op 4 juni door kogels zouden zijn omgekomen. Het is toch zeer opmerkelijk dat u bij het CGVS helemaal geen melding maakt van een dergelijk ernstig incident. Met betrekking tot de medische documenten van uw zoon die in Brussel werden bekomen dienen we u te wijzen op dezelfde voorgaande opmerkingen omtrent medische attesten. Bovendien dient ook opgemerkt te worden dat in het document van 12 oktober 2020 ook naar voor gebracht werd door de behandelende klinisch psycholoog dat de door u beweerde feiten niet konden worden vastgesteld. Met betrekking tot de medische documenten van uzelf die in België werden bekomen moet opnieuw worden opgemerkt dat medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verwondingen of aandoeningen werden opgelopen. Aan het politierapport van uw vermiste zoon en het politiedocument dat bepaalt dat uw zoon werd teruggevonden kan weinig bewijswaarde worden gehecht gezien in Irak officiële documenten vrij frequent nagemaakt worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat om

enige bewijskracht aan een document te ontlenen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS aldus dat uw asielrelaas en de daarin aan bod komende vrees voor wat betreft uzelf en voor wat betreft uw zoon bij een terugkeer naar Irak niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in [provincie X] te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi

Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwikkeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF, de ISF en het elektriciteitsnet als doelwit. Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiitische milities. De sjiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. De sjiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq._internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar

Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Karbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Karbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Met betrekking tot uw medische problemen en die van uw zoon dient nog te worden opgemerkt dat die medische motieven geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij haalt tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een standaard medisch getuigschrift van 30 januari 2023 inzake verzoekers minderjarige zoon gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- een individueel begeleidingsplan.

2.2.2. Op 4 september 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de Raad een aanvullende nota over waarin hij refereert aan de volgende stukken, waarbij hij tevens de weblinks vermeldt:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022 ;
- COI Focus *Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023 (update);
- EUAA COI Report *Iraq: Security situation* van januari 2022;
- EUAA COI Report: *Iraq – Internal mobility* van 5 februari 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit een mail van uw advocaat van 13 oktober 2022 waarin wordt verwezen naar medische stukken (zie documenten in het administratief dossier en document nummer 4) blijkt immers dat u aan een ernstige depressie lijdt, en u symptomen van vermijding, opdringerigheid en waakzaamheid vertoont. Uw advocaat vroeg in haar mail van 13 oktober 2022 in het bijzonder dat u zou worden gehoord door een protection officer die getraind wordt op kwetsbaarheidsfactoren en uw advocate kondigde ook aan dat u regelmatig extra pauzes zou vragen gedurende het onderhoud. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u wel degelijk gehoord door een protection officer met ervaring in het horen van verzoekers om internationale bescherming met kwetsbaarheden. Uit het gehoorverslag van het persoonlijk onderhoud is ook duidelijk af te leiden dat er duidelijk werd gecommuniceerd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat er indien nodig pauzes kunnen worden gevraagd en dat er ook effectief regelmatig pauzes werden genomen. Bovendien werden sommige vragen die gesteld werden aan u door de protection officer ook regelmatig herhaald om u in de mogelijkheid te stellen uw asielrelaas duidelijk naar voor te brengen. Er werd u ook geduldig bevraagd naar de chronologie van de feiten uit uw asielrelaas zodat die overzichtelijk zouden zijn. We moeten dan ook vaststellen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud zonder

problemen is verlopen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nergens dat u niet in staat zou geweest zijn om te antwoorden op de vragen van de protection officer, noch dat u niet over de nodige capaciteiten zou beschikken om op zelfstandige en functionele wijze uw relaas uiteen te zetten. Bovendien bracht u op het einde van het persoonlijk onderhoud ook duidelijk naar voor dat u het CGVS alles heeft kunnen vertellen, dat de vragen duidelijk waren voor u en u de tolk ook goed begrepen heeft. Uw advocaat, die de mogelijkheid kreeg opmerkingen toe te voegen op het einde van het persoonlijk onderhoud, heeft ook niet aangegeven dat het interview niet goed zou verlopen zijn. Er werden bovendien ook geen opmerkingen geformuleerd bij de notities van het persoonlijk onderhoud binnen de daarvoor voorziene termijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Waar verzoeker doorheen het verzoekschrift aanvoert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel, stipt de Raad aan dat uit bovenstaande motieven eenvoudig blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met verzoekers medische problemen en hem steunmaatregelen werden verleend. Verzoeker betwist geenszins dat hij wel degelijk werd gehoord door een protection officer met ervaring in het horen van verzoekers om internationale bescherming met kwetsbaarheden, dat er bij aanvang van het persoonlijk onderhoud duidelijk werd gecommuniceerd dat er indien nodig pauzes kunnen worden gevraagd en dat er ook effectief regelmatig pauzes werden genomen (persoonlijk onderhoud, p. 2, 10, 17). Evenmin weerlegt verzoeker dat bovendien sommige vragen die hem gesteld werden door de protection officer ook regelmatig werden herhaald om hem in de mogelijkheid te stellen zijn relaas duidelijk naar voor te brengen en dat hij geduldig werd bevraagd naar de chronologie van de feiten uit zijn relaas zodat die overzichtelijk zouden zijn.

De Raad stelt tevens samen met de commissaris-generaal vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud zonder problemen is verlopen. Door thans *post factum* op te werpen dat het feit dat het gehoor goed leek te verlopen niet inhoudt dat er zich geen problemen hebben gesteld, kan verzoeker geen afbreuk doen aan zijn uitdrukkelijke verklaringen dat hij op het CGVS de tolk goed begreep, dat hij alles heeft kunnen vertellen en dat alle vragen duidelijk waren (persoonlijk onderhoud, p. 2, 20). Ook verzoekers raadvrouw, die de mogelijkheid kreeg opmerkingen toe te voegen op het einde van het persoonlijk onderhoud, gaf geenszins aan dat het interview niet goed zou verlopen zijn of dat er zich concrete problemen hebben voorgedaan (persoonlijk onderhoud, p. 20). Daarenboven had verzoeker op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, doch werden geen opmerkingen ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, zodat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in voorgaande bevindingen te weerleggen.

Zodoende treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker stelt bij een terugkeer naar Irak te vrezen voor zijn leven en dat van zijn zoon die eerder ontvoerd zou zijn geweest door onbekende daders die niet opgespoord kunnen worden.

De Raad besluit na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen actuele en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers vluchtrelaas vooreerst op pertinente wijze overwogen:

“Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal dagen dat uw zoon werd ontvoerd, het centrale punt in uw asielrelaas. Bij DVZ verklaarde u dat uw zoon voor 6 dagen werd ontvoerd (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Bij het CGVS daarentegen beweerde u dat uw zoon gedurende 3 dagen werd ontvoerd (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 5). Hiermee geconfronteerd gaf u het volgende aan: ‘Ik had de

officiële documenten niet in de hand. Ik gaf ongeveer de data en de periodes. En ik zei tegen de dossierbehandelaar 'ongeveer' en ik was niet zeker (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 5) . ' Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Er is toch een groot verschil tussen een ontvoering van 3 dagen en een ontvoering van 6 dagen. U wordt verondersteld ook zonder documenten te kunnen aangeven hoeveel dagen uw zoon werd ontvoerd. Dit betreft immers de kern van uw asielrelaas. Rekening houdende met het beperkt aantal feiten in uw asielrelaas moet u in staat worden geacht die op een coherente manier weer te geven. U werd dan ook met die opmerkelijke tegenstrijdigheid een tweede keer geconfronteerd. U verklaarde toen dat u verward was tussen de periode die de ouders u gaven, met name een week, om het geld voor uw zoontje te betalen en de echte periode van ontvoering (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 19). Ook deze verklaring is bezwaarlijk een verschoning voor uw onvermogen om het aantal dagen dat uw zoon werd ontvoerd te kunnen weergeven. Dit is louter een ad hoc verklaring achteraf en vormt immers nog steeds geen aanvaardbare uitleg waarom u bij DVZ heeft verklaard dat uw zoon voor precies 6 dagen (geen week) werd ontvoerd. Bovendien is uw bewering dat u verward was en dat u daardoor foutieve informatie gaf toch wel vrij onaannemelijk gezien het verslag van uw verhoor bij DVZ wel degelijk werd voorgelezen in het Arabisch, een taal die u machtig bent, u heeft dat ook bevestigd voor het CGVS (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 2-3), en u dan bijgevolg al twee keer dezelfde fout zou moeten hebben gemaakt. Uw opmerking dat u het verslag van DVZ meekreeg in een andere taal en u dit niet heeft kunnen laten vertalen doet daar geen afbreuk aan (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 3). Voorgaande vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker is het niet eens met de appreciatie van de commissaris-generaal, die geen psycholoog noch psychiater is, dat hij in staat moet worden geacht de beperkte feiten coherent weer te geven. Hij geeft aan dat de commissaris-generaal die de mogelijkheid heeft om een gespecialiseerd onderzoek te bevelen dit niet heeft gedaan waarbij wordt benadrukt dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat bij verzoeker "vermijdingsgedrag" werd vastgesteld.

De Raad moet evenwel beklemtonen dat verzoeker geen ander licht kan werpen op verweerdere terecht oordeel dat er een groot verschil is tussen een ontvoering van drie dagen en van zes dagen en dat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat hij ook zonder documenten kan aangeven hoeveel dagen zijn zoon werd ontvoerd nu dit de kern van zijn vluchtrelaas betreft en verzoeker overigens zoals reeds aangestipt wel degelijk steunmaatregelen werd verleend. Verzoeker toont in casu geenszins aan dat verweerder incorrect of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door geen gespecialiseerd onderzoek te bevelen daar in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden werden aangenomen en hem dus steunmaatregelen werden verleend en er expliciet rekening werd gehouden met de aangehaalde medische problematiek. Door te wijzen op zijn vermijdingsgedrag kan verzoeker in de gegeven omstandigheden voorgaande motieven niet ombuigen te meer verzoeker geenszins de vragen met betrekking tot de duur van de ontvoering niet heeft vermeden of kunnen beantwoorden doch twee uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd. Daarenboven kan uit de voorliggende stukken, die evenwel gewag maken van psychische problemen, niet vastgesteld worden dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen omtrent de kernelementen van zijn vrees.

Waar verzoeker verder aanvoert dat er bij de DVZ geen bijzondere procedurele noden werden aangenomen en dit gehoor zeer kort was, kan hij zijn tegenstrijdige verklaringen niet verschonen. Zo wordt er ten eerste op gewezen dat de asielprocedure geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat of hen reeds steunmaatregelen te verlenen.

Verzoeker toont niet aan dat het gebrek aan steunmaatregelen op de DVZ met zich meebrengt dat zijn verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd, noch is de Raad een wettelijke bepaling in die zin bekend, te meer verzoeker op het CGVS de kans werd geboden opmerkingen te geven aangaande zijn interview bij de DVZ. Verzoeker verklaarde evenwel ten overstaan van het CGVS, alwaar hem wel degelijk steunmaatregelen werden verleend en waar hij tevens de bijstand van een advocaat genoot, dat zijn gehoor bij de DVZ goed/normaal verliep, waar hij bevestigde dat het verslag aan hem werd voorgelezen en de vertaling ervan goed was en hij alle problemen heeft kunnen vermelden (persoonlijk onderhoud, p. 2-3).

Bovendien wijst de Raad er nog op dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en anders verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek zo nauwkeurig mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo

volledig en correct mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoeker evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over de ontvoering van zijn zoon, die de kern van zijn vrees uitmaakt.

De Raad benadrukt tevens dat het gehoorverslag op de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Arabisch, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Door te volharden in zijn medische problematiek en te spreken van een verwarring en vast te houden aan één versie van zijn verklaringen, kan verzoeker de motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn tegenstrijdigheden niet ombuigen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat er zich ook problemen voordeden op het CGVS waaronder met de tolk, moet de Raad herhalen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud zonder problemen is verlopen. Verzoeker stelde op het CGVS expliciet dat hij de tolk goed begreep, dat hij alles heeft kunnen vertellen en dat alle vragen duidelijk waren (persoonlijk onderhoud, p. 2, 20). Ook verzoekers raadvrouw, die de mogelijkheid kreeg opmerkingen toe te voegen op het einde van het persoonlijk onderhoud, gaf geenszins aan dat het interview niet goed zou verlopen zijn of dat er zich concrete problemen hebben voorgedaan (persoonlijk onderhoud, p. 20). Daarenboven had verzoeker op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, doch werden geen opmerkingen ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, zodat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat de tolk op het CGVS één keer aangaf dat iets niet helemaal duidelijk was, dit met betrekking tot de bijgebrachte aangifte, kan geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen.

Daarnaast kan gewezen worden op volgende terechte bevindingen:

“Ten tweede legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u in opdracht van de ontvoerders van uw zoon het gevraagde geld in de container moest plaatsen. U beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in eerste instantie dat u het precieze uur niet herinnert van wanneer u het geld moest deponeren. U verklaarde dat dit in het bericht van de ontvoerders zou hebben gestaan (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 12). Het is dan wel bijzonder frappant dat u wat later tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde dat er geen specifiek uur was opgegeven voor wanneer u het geld moest deponeren. Dat moest in de ochtend gebeuren, zo beweerde u (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 17). Bovenstaande vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Bovendien dient toch opgemerkt te worden dat het wel heel onaannemelijk is dat uw ontvoerders u zomaar gevraagd zouden hebben het geld te deponeren in een container in de ochtend zonder u een specifiek uur op te geven.”

Er wordt in het verzoekschrift in dit verband aangevoerd dat verzoeker wordt gepakt op details daar waar zijn psychische toestand dusdanig is dat hij zich dit niet wil/kan herinneren. Verzoeker meent dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid daar hij steeds aangaf dat hij zich het precieze uur dat door de ontvoerders werd aangegeven voor het deponeren van het geld niet meer herinnerde doch dat het in de ochtend was. Verzoeker gaat met dergelijk betoog waarbij hij volhardt in slechts één versie voorbij aan zijn eigen uitdrukkelijke verklaringen. Immers kan de commissaris-generaal gevolgd worden in zijn vaststelling dat verzoeker initieel aangaf zich het precieze uur niet meer te herinneren wat in een bericht zou hebben gestaan (persoonlijk onderhoud, p. 12) terwijl hij later dan weer stelde dat er geen specifiek uur werd vermeld in het bericht aangaande het deponeren van het geld (persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoeker kan verweerder zodoende geen subjectieve beoordeling verwijten nu deze vastgestelde tegenstrijdigheid wel degelijk steun vindt in het gehoorverslag dat is opgenomen in het administratief dossier.

Verzoeker slaagt er voorts niet in volgende tegenstrijdigheid te verklaren:

“Ten vierde merken we op dat u er ook niet in slaagt over het moment waarop u reageerde op het eerste bericht van de ontvoerders consistente verklaringen af te leggen. U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS eerst aan dat u ‘twee uur later’ reageerde op het eerste bericht van de ontvoerders (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 9). Wat verder tijdens het persoonlijk onderhoud wordt dat dan ‘vrij onmiddellijk’ en ‘binnen het uur’ (CGVS, A. T., 02.12.2022, p. 10).”

Door louter verweerders terechte appreciatie te bekritisieren en te stellen dat hij de tijd niet bijhield zonder valabele argumenten bij te brengen, kan verzoeker zijn uiteenlopende verklaringen geenszins verschonen.

In zoverre verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te verschonen door te wijzen op zijn medische toestand kan naast de hoger gedane vaststellingen nog gewezen worden op volgende motivering:

“Ten slotte dient nog te worden vervolledigd dat uit de medische documenten in het dossier sowieso niet kan worden afgeleid dat uw psychologische problemen (depressie en symptomen van PTSD) een dergelijke invloed hebben op uw cognitieve vermogens in die mate dat zij u zouden verhinderen om een coherent en consistent relaas uiteen te zetten. Wat betreft de loutere vermelding in het medisch attest dd. 23/10/2020 dat u concentratieproblemen zou hebben, dient te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden besloten dat u niet in staat zou zijn om de kernaspecten van uw relaas op een coherente wijze te vertellen. De psychologische problemen die u zou kennen, kunnen dan ook niet worden gezien als een eventuele verschoning voor de diverse manifeste tekortkomingen in uw relaas.”

Door zijn kwetsbaar profiel te benadrukken en de verleende steunmaatregelen aan te halen alsook te bekritisieren, kan verzoeker evenwel geen ander licht werpen op bovenstaand oordeel dat steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Het gegeven dat er bepaalde bijzondere procedurele noden werden erkend in hoofde van verzoeker houdt geenszins in dat dit ipso facto inhoudt dat verzoeker verhinderd wordt zijn relaas op een coherente en correcte wijze uiteen te zetten, zeker wat betreft de kernaspecten ervan, te meer hem steunmaatregelen werden verleend die hem toelieten op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen de procedure en te voldoen aan zijn verplichtingen.

Het aangehaalde tijdsverloop staat er evenmin aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente en nauwkeurige verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees. Dat de feiten dateren van vier jaar geleden verschoont geenszins verzoekers tegenstrijdige verklaringen te meer gezien de ontvoering van zijn zoon een dermate ingrijpende gebeurtenis betreft.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd in de bestreden beslissing op omstandige wijze rekening gehouden met de overige aangebrachte documenten:

“De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw zoon, uw nationaliteitsbewijs, uw woonkaart, en uw echtscheidingsakte attesteren enkel uw identiteit en die van uw gezin die niet ter discussie staat. De bewijzen van de medische testen van uw zoon die werden uitgevoerd in Irak zijn, alhoewel heel moeilijk leesbaar, inderdaad een mogelijke indicatie dat uw zoon consultaties bij een oftalmoloog, een neurochirurg en een psychiater heeft ondergaan. Deze medische documenten vermogen echter niet een link of causaal verband te leggen tussen de medische aandoeningen van uw zoon en de door u beweerde feiten. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin vastgestelde verwondingen of aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter sowieso nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin verwondingen werden opgelopen of waarin een of meerdere aandoeningen tot stand kwamen. Wat betreft de verwijzingen naar de ontvoering van uw zoon in deze attesten, dient te worden opgemerkt dat deze duidelijk gebaseerd zijn op uw verklaringen. In dit verband is het overigens opmerkelijk dat één van de attesten van uzelf die in België werden bekomen, het attest van 9 juni 2021, stelt dat u zou hebben verklaard dat uw broer en zijn gezin op 4 juni door kogels zouden zijn omgekomen. Het is toch zeer opmerkelijk dat u bij het CGVS helemaal geen melding maakt van een dergelijk ernstig incident. Met betrekking tot de medische documenten van uw zoon die in Brussel werden bekomen dienen we u te wijzen op dezelfde voorgaande opmerkingen omtrent medische attesten. Bovendien dient ook opgemerkt te worden dat in het document van 12 oktober 2020 ook naar voor gebracht werd door de behandelende klinisch psycholoog dat de door u beweerde feiten niet konden worden vastgesteld. Met betrekking tot de medische documenten van uzelf die in België werden bekomen moet opnieuw worden opgemerkt dat medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verwondingen of aandoeningen werden opgelopen. Aan het politierapport van uw vermiste zoon en het politiedocument dat bepaalt dat uw zoon werd teruggevonden kan weinig bewijswaarde worden gehecht gezien in Irak officiële documenten vrij frequent nagemaakt worden.”

Verzoeker, die volhardt in (de authenticiteit van) de neergelegde documenten, brengt geen stukken of informatie bij die kunnen leiden tot een andere conclusie en die afbreuk doen aan de inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de neergelegde documenten die de Raad integraal kan bijtreden.

Inzake verzoekers betoog dat hem de omissie betreffende het overlijden van zijn broer niet verweten kan worden nu hij hierover niet bevraagd werd, wordt door de Raad vastgesteld dat, hoewel dit element dateert van na verzoekers vertrek, verzoeker wel degelijk werd bevraagd aangaande zijn familieleden en hun verblijfplaatsen (zie Verklaring DVZ van 20 mei 2021, p. 9) en hij, hoewel hiertoe de kans had,

op het CGVS aangaf geen opmerkingen te hebben over zijn interview bij de DVZ en ook wanneer hem gevraagd werd naar de contacten met zijn familieleden naliet dit overlijden aan te halen (persoonlijk onderhoud, p. 8-9).

Met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker en diens zoon heeft de commissaris-generaal met reden overwogen dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen verzoeker ook lijkt te hebben gedaan in hoofde van zijn zoon zoals blijkt uit de aan het verzoekschrift bijgebrachte medisch attest.

De Raad stelt volledigheidshalve vast dat verzoeker in casu geenszins aantoonde dat hij of zoon omwille van de medische problemen zouden worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem of zijn zoon op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat de Raad de motieven in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond het tijdstip wanneer zijn zoon werd teruggevonden en rond de wijze waarop hij werd gecontacteerd door de ontvoerders en het verbod om met de politie te spreken overtollig acht. Hoewel verzoekers betoog in dit verband kan gevolgd worden, moet opgemerkt worden dat de overige hoger weergegeven bevindingen uit de bestreden beslissing in casu voldoende determinerend zijn voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is. Verzoekers betoog inzake deze overtollige motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Daargelaten verzoekers relaas ongeloofwaardig voorkomt, moet de Raad er hoe dan ook op wijzen dat de door verzoeker aangehaalde problemen gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard blijken en verzoeker nalaat enig verband aan te tonen met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Verzoeker verklaarde immers niet te weten wie de daders zijn, dat hij geen vijanden had en stelde dat zijn zoon werd ontvoerd voor geld zonder een bepaalde reden dat zijn zoon werd gevisieerd buiten dat deze een gemakkelijke prooi was om te ontvoeren gezien hij een vriendelijke jongen was (Vragenlijst van 20 mei 2021, vraag 3.5; persoonlijk onderhoud, p. 9-10, 13-14). Verzoeker heeft steeds bevestigd dat zijn zoon willekeurig werd ontvoerd en benadrukte slechts de veiligheidssituatie wanneer hem gevraagd werd waarom hij vreest dat dit opnieuw zou kunnen gebeuren (persoonlijk onderhoud, p. 19).

Voorts maakt verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk dat hij voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Irak zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de Iraakse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Irak voor hem of zijn zoon een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming dient aangetoond te worden dat deze geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een kandidaat-vluchteling mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen in casu niet blijkt.

Verzoeker wierp tijdens zijn gehoren op dat hij door de ontvoerders werd verboden om met de politie te spreken en gaf aan te vrezen dat het een gevaarlijk parcours is om op zoek te gaan naar de daders alsook dat de politie te zwak is om dergelijke misdrijven te bestrijden. Verzoeker toont hiermee evenwel niet aan dat hij niet zou kunnen beschermd worden door de overheid. Uit verzoekers verklaringen blijkt geenszins dat hij heeft geprobeerd om de politie of andere overheidsinstanties te contacteren omtrent de ontvoering van zijn zoon (Vragenlijst van 20 mei 2021, vraag 3.5.; persoonlijk onderhoud, p. 15), terwijl de politie wel in staat bleek zijn aangifte op te stellen en later verzoeker ook opbelden toen zijn zoon werd teruggevonden door een voorbijganger (persoonlijk onderhoud, p. 5, 12-13).

Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat de aanwezigheid en controle van de Iraakse staat sterker zijn geworden sinds de nederlaag van ISIS (EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022, p. 51-

52). Er kan uit de landeninformatie geconcludeerd worden dat de staat, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, in staat en bereid kan worden geacht bescherming te bieden in Bagdad en Zuid-Irak (waaronder Karbala) die voldoet aan de vereisten van artikel 7 van de Kwalificatierichtlijn. Bij het beoordelen van de beschikbaarheid van staatsbescherming moet rekening worden gehouden met individuele omstandigheden, zoals etniciteit, geboortestreek, geslacht, sociale status, rijkdom, persoonlijke connecties, actor van vervolging en type mensenrechtenschending. De Iraakse staat wordt over het algemeen in staat en bereid geacht om sjiitische Arabieren in Bagdad en Zuid-Irak bescherming te bieden. Dit doet geen afbreuk aan de beoordeling van gevallen waarin bescherming door de staat niet beschikbaar wordt geacht vanwege individuele omstandigheden. Met betrekking tot soennitische Arabieren wordt de beschikbaarheid van staatsbescherming beperkt geacht, maar kan deze in individuele gevallen beschikbaar zijn. Staatsbescherming wordt over het algemeen niet beschikbaar geacht voor leden van minderheidsreligies en -etniciteiten, Palestijnen, LGBTIQ-personen en slachtoffers van huiselijk of eengerelateerd geweld, en gendergerelateerd geweld, met inbegrip van traditionele praktijken, zoals gedwongen huwelijken, kinderhuwelijken en VGV, quod non in casu. Gelet op het voorgaande toont verzoeker, die bekeerd is tot de sjiitische strekking van de islam en ook zelf bevestigt uit een “gegoede klasse” afkomstig te zijn die gemakkelijk kon rondkomen en die beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk (persoonlijk onderhoud, p. 6-9; Verklaring DVZ van 20 mei 2021, p. 7, 9; verzoekschrift, p. 25, 27), dan ook niet aan dat hij geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op overheidsbescherming.

De Raad meent ten slotte dat de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande motieven. Het standaard medisch getuigschrift van 30 januari 2023 inzake verzoekers minderjarige zoon gericht aan de DVZ lijkt immers betrekking te hebben op een aanvraag in het kader van een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die geen uitstaans heeft met de voorliggende procedure. De commissaris-generaal heeft overigens reeds rekening gehouden met de medische problematiek van verzoekers zoon.

Wat het individueel begeleidingsplan betreft moet de Raad vaststellen dat verzoeker hiermee geen dienstige of objectieve elementen bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op zijn ongeloofwaardig bevonden relaas en op de vaststelling dat deze aangehaalde problemen hoe dan ook gemeenschappelijk (strafrechtelijk) van aard zijn waarbij verzoeker niet aantoonbaar niet te kunnen beroepen op (een afdoende en adequate) overheidsbescherming.

Uit voorgaande vaststellingen kan worden besloten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Karbala/Kerbala (Zuid-Irak) moet worden beoordeeld.

In dit verband kan integraal gewezen worden op de omstandige motivering in verweerdere aanvullende nota:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update) en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen.

Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamst doelwit het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiiten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriotische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid.

Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Kerbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update) en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwickeld in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Ook na de militaire overwinning op ISIS blijven de PMF in het Iraakse Zuiden nadrukkelijk aanwezig.

De terroristische organisatie ISIS is in nagenoeg geheel Zuid-Irak afwezig. De activiteiten van ISIS zijn er grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit.

Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiitische milities. De sjiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjjiitische milities die in het Iraakse Zuiden actief zijn, is voornamelijk doelgericht van aard. De sjjiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid- Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Doorgaans blijven bij deze aanvallen, die een gevolg zijn van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran, burgerslachtoffers uit.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageerden met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Het uitbreken van de covid-pandemie in maart 2020 en de intrekking van de steun van de Sadristen onderbreekt de protesten tijdelijk, waarna ze in mei 2020 op kleinere schaal hervatten. Ook in 2022 en begin 2023 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. Hoewel hierbij geregeld gewonden vielen is het dodental dat hierbij werd vastgesteld erg laag. Ook buiten de demonstraties kunnen leiders en activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in het Iraakse zuiden, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad de analyse van de commissaris-generaal over. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Karbala geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die er naar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat voor de provincie Karbala geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen,

zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022, p. 200).

Met zijn betoog dat de geraadpleegde informatie reeds meer dan een jaar oud is, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies worden getrokken of die gemaakte appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen.

Waar verzoeker zijn psychische situatie beklemtoont alsook de medische problemen van zijn zoon en verder aanvoert dat hij van soennitische oorsprong is en zich omwille van sektarisch geweld diende te bekeren tot sjiïet, dat hij reeds geraakt werd door het straffeloos geweld in Zuid-Irak gelet op de ontvoering van zijn zoon en de bedreigingen hierdoor en nog steeds een makkelijke prooi is voor afpersing en ontvoering wegens zijn bekendheid en afkomst uit een gegoede klasse, waarbij ook nog wordt aangehaald dat zijn broer en diens familie werden gedood door kogelschoten, kan verzoeker - wiens vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en die thans geen objectieve stavingsstukken bijbrengt omtrent dit overlijden van zijn broer - voorgaande omstandige analyse omtrent de veiligheidssituatie in zijn herkomstregio niet ombuigen. De Raad beklemtoont hierbij dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.11. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar in casu kan geen schending van voormeld artikel worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

2.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU